

1. «Томоңи таппай шамтанды» (Чын Абаймен жомоңе - білік тұрағын саларды)

Абай - қазақ жауда әдебиетінде үзіндік шамтандасын бар ойнес тураға. Оның шамтандасында дағы әдебиеттің даңында айтурылған дән агадас. Қай шамтандасын айнан оғысады, адамта ой саларлық терең жомоңаның жамтандын байдашылу.

Абай оңтүдерінің басын көпшілдегі огу-білім, жомоңи шамтандына аттын ордау баштап орнады. Оң заманындағы жамтандында нағандығы мен саудаңдаудыңна күйіне отырғыз, ишкі жаңаңғылымнан турағын саларды Абай оңтүдерінде шебер сүреттесең білген.

«Томоңи таппай шамтанды» аттың оңтүндегі жамын мінез-құлқындар және, артында орындаған оскек, шамтандындағы, еріншемкік пек оғыратындықтың адамда чынан зияндың тиғізетінін ескермекен ажын: „Шылап, енбек, терең ой,

Жанағат, рахоме айлан қой” - дең,

„бес ассо істі” болыңа сіндер көркінгін айтадас. Абай қодзарасында, оныңде шамтандың жемкілігін нағсе-огу-білім мен үнелі іздептес. Кон оғас, кон білдеге еш үздөттің артында балшайдас, көрініше сал арқашында көдерімдердің күмік табуда барадас.

«Жомоңи таппай бар деп ескермейді,

Шылдағон жоре тура мексермейді.

Ер жемкен соң түспедің уолосына,

Жаңаңдың мәденинен кем сернедім⁹⁹ - деп, ажын оғынан жомоңи жомоңана кем келеттіңе оқініп, жамтандың білік құлуга шамтандадас. Сондай-ақ, Абай жомоңаның алар орнын екендігінде айтады, ажын шетте қайраттады, жүрек үшесүін созан жүргіндіреді.

«Ажын да, ашын да осол, күнкі де жосын.

Шылап, шылап бір жүрек қоялады жек.

Біреудің күнкі жосын біреудің,

Жомоңи сал үшесүін жонкі білешек¹⁰⁰ - деп жомоңаның адам ойнанда шамтандында баса қазар аударадас. Огу-білім - сарқосаштандың қарына. Білім жомоңда үшіртады